

1. KAPITOLA

„ELLO, CHCE S VÁMI mluvit pan ředitel,“ oznámí mi profesorka Weirová, než stihnu vejít do učebny na její hodinu matematiky.

Podívám se na hodinky. „Vždyť ani nejdu pozdě.“

Je minutu před devátou a tyhle hodinky se nikdy nepožďují. Nic dražšího nejspíš nemám. Máma mi řekla, že patřily tátovi. Krom jeho spermatu je to jediná věc, která jí po něm zbyla.

„Ne, nejde o pozdní příchod... Alespoň ne dnes.“ Její jindy nemilosrdný pohled je tentokrát podivně něžný. Můj instinkt vyšle k mému ještě ospalému mozku varování. Profesorka Weirová je tvrdáčka, i proto jí mám ráda. Jedná se svými studenty na rovinu. S ní se učíme matematiku bez pocitu, že ve skutečnosti jde o přednášku o tom, jak máme milovat svého bližního nebo podobné kecy. Proto vím, že když po mně najednou vrhá takové soucitné pohledy, v ředitelně na mě čekají špatné zprávy.

„Dobře.“ Stejně jí na to nemám co jiného říct. Kývnu a vyrazím k ředitelně.

„Pošlu vám na e-mail domácí úkoly,“ houkne za mnou profesorka Weirová. Asi předpokládá, že se už na hodinu nevrátím, ale v kanceláři ředitele Thompsona na mě nečeká nic horšího, než čím jsem si už v životě prošla.

Ještě před zápisem na Střední školu George Washingtona, kam jsem nastoupila do třetího ročníku, jsem přišla o všechno, co pro mě bylo důležité. I kdyby ředitel Thompson nějakým zázrakem zjistil, že technicky vzato nebydlím ve spádové oblasti jeho školy, můžu si něco vymyslet, abych získala čas. Nejhorší, co by mě čekalo, je přestup na jinou školu, takže vůbec o nic nejde.

„Jak se vede, Darlene?“

Školní sekretářka s neučesanými rozčepčenými vlasy ani nevzhledne od časopisu. „Posaď se, Ello. Pan Thompson tě hned zavolá.“

Jo, s Darlene si tykáme. Za jeden měsíc na téhle škole jsem v ředitelně strávila spoustu času, protože věčně chodím pozdě. To tak bývá, když do noci pracujete a do postele se obvykle dostanete nejdřív ve tři ráno.

Natáhnu krk, abych nakoukla skrz rolety na dveřích ředitelny. Na židli u stolu někdo sedí, ale zahlédnu jen zatnutou čelist a tmavě hnědé vlasy. Naprostý opak mě. Já jsem modrooká blondýna. Podle mámy to byl dárek od dárcy spermatu.

Návštěva ředitele Thompsona mi připomíná podnikatele na služební cestě, kteří by mojí mámě štědře zaplatili, aby na jeden večer hrála jejich přítelkyni. Některým chlapům to dělá dobře víc než samotný sex. Samozřejmě to taky vím jen od mámy. Tímhle směrem jsem se nevydala... Zatím ne. A doufám, že nikdy nebudu muset, proto taky potřebuju maturitu, abych mohla na vysokou, získala titul a byla normální.

Ostatní sní o cestování, rychlých autech, velkých

domech. Já? Já chci jen vlastní byt, ledničku plnou jídla a jisté zaměstnání, nejlíp tak vzrušující jako zasychání barvy.

Ti dva muži mluví, mluví a mluví. I po čtvrt hodině jen kecají.

„Hele, Darlene? Měla bych teď být na hodině matematiky. Nevadí, když se vrátím později, až nebude mít pan ředitel tolik práce?“

Snažím se, aby to vyznělo tak mile, jak jen to jde, ovšem vzhledem k rokům, kdy v mém životě nefiguroval žádný dospělý – a moje přelétavá, i když milující matka se nepočítá – mám potíže nasadit dostatečně podřízený tón, jaký dospělí předpokládají u někoho, kdo ještě ani nemůže legálně pít.

„Ne, Ello, pan Thompson bude hned hotov.“

Tentokrát má pravdu, protože se dveře otevřou a vyjde z nich ředitel. Pan Thompson měří necelý metr osmdesát a vypadá, jako by loni maturoval. Přesto se kolem něj vznáší aura zodpovědnosti.

Pokývne mi. „Slečno Harperová, prosím, pojd'te dál.“

Dál? Zatímco je tam ten Don Juan?

„Máte v kanceláři návštěvu,“ poukážu na evidentní fakt. Přijde mi to celé podezřelé a můj instinkt mi říká, abych odtud hodně rychle vypadla. Jenže když uteču, vzdám se tím toho bezpečného života, který jsem si tak dlouho plánovala.

Thompson se ohlédne a zadívá se na Dona Juana, který vstane ze židle a mávne mi rozložitou rukou. „Ano, tedy, právě kvůli němu tu jste. Pojd'te, prosím, dál.“

Navzdory svému nejlepšímu úsudku proklouznu kolem pana ředitele Thompsona, ale zastavím se hned za dveřmi. Thompson je za námi zavře a sklopí žaluzie. Teď začínám být už tuplem nervózní.

„Slečno Harperová, kdybyste se posadila.“ Ředitel ukáže na židli, z které před chvílí vstal Don Juan.

Založím si paže a vzpurně se na oba podívám. To se spíš kontinenty propadnou do moře, než se do té židle posadím.

Thompson si povzdechne a sedne si za stůl do křesla. Ví, že tenhle souboj prohrál. Mě to však znervózní ještě víc, protože to, že vzdal tuhle bitvu, znamená, že nás čeká ještě větší boj.

Zvedne ze stolu složku s papíry. „Ello, tento pán je Callum Royal.“ Odmlčí se, jako by mi to jméno snad mělo něco říkat.

Royal na mě zatím zírá, jako by v životě neviděl žádnou holku. Dojde mi, že mi paže složené na hrudi nadzvedávají prsa, proto ruce spustím podél boků. Nevím, co s nimi mám dělat.

„Ráda vás poznávám, pane Royale.“ Všem v místnosti je jasné, že ve skutečnosti si myslím pravý opak.

Zvuk mého hlasu ho probere z transu. Dojde ke mně, a než se naděju, uvězní mi pravou ruku mezi svými dlaněmi.

„Dobrý bože, vypadáš přesně jako on.“ Ta slova zašeptá tak tiše, že je slyšíme jen my dva. Pak, jako by si uvědomil, kde je, mi rukou potřese. „Prosím, pro tebe Callum.“

Ta slova pronese divným tónem. Jako by je ze sebe sotva dokázal dostat. Pokusím se osvobodit svoji ruku, což mi moc nejde, protože ji ten magor nechce pustit. Pan ředitel si musí odkašlat, aby mi ji Royal pustil.

„O co jde?“ otázku se příkře. Na to, že jsem jediná sedmnáctiletá v místnosti s dospělými muži, mám tón trochu nemístný, ale ani jeden se nad tím nepozastaví.

Pan Thompson si nervózně prohrábne vlasy. „Nevím, jak jinak to říct, proto vám to povím asi na rovi-

nu, Ello. Pan Royal mě informoval, že oba vaši rodiče zemřeli a že se nyní stal vaším opatrovníkem.“

Zaváhám. Jen na vteřinu. Jen na tak dlouho, aby mě ten šok rozběsnil.

„To je *hovadina!*“ vypadne ze mě dřív, než se stihnu zarazit. „Moje máma mě sem zapsala. Máte její podpis na přihlášce.“

Srdce mi bije rychlostí milion úderů za minutu, protože tu přihlášku jsem ve skutečnosti podepsala já. Musela jsem, abych si udržela kontrolu nad vlastním životem. I když nejsem plnoletá, od patnácti jsem ve své rodině musela fungovat jako dospělá.

Musím ale panu řediteli připsat k dobru, že mě za můj výbuch nepokárá. „Všechny důkazy naznačují, že je nárok pana Royala právoplatný.“ Zatřese papíry ve své ruce.

„Jo? No, tak to lže. V životě jsem tohohle chlapa neviděla, a jestli dovolíte, aby mě odvedl, za pár dní uvidíte v novinách zprávu, že studentka ze školy George Washingtona padla do rukou obchodníků s bílým masem.“

„Máš pravdu, nikdy jsme se nesetkali,“ vloží se do toho Royal. „To ale na skutečnosti nic nemění.“

„Ukažte mi to.“ Přiskočím k ředitelově stolu a vytrhnu mu papíry z ruky. Prolitnu stránky, ani je celé nečtu. Vnímám jenom slova *opatrovník*, *zesnulý* a *odkázal*, jenže pro mě nic neznamenají. Callum Royal je pro mě cizinec. Tečka.

„Možná kdyby se dostavila vaše matka, vše by se objasnilo,“ navrhně ředitel Thompson.

„Ano, Ello, přiveď svou matku a já se vytratím.“ Royal promluví tiše, ale já v tom hlasu slyším tón z oceli. Něco ví.

Obrátím se na našeho ředitele. To on je tu slabý člá-

nek. „Tohle bych sepsala na školním počítači. Ani bych nepotřebovala Photoshop.“ Hodím mu papíry na stůl. V očích se mu objeví stín pochyb, který okamžitě využiju. „Musím na hodinu. Nechci být hned takhle na začátku pololetí pozadu.“

Nejistě si olízne rty. Podívám se na něj se vším přesvědčením, které cítím. Nemám tátu. Naprosto jistě nemám opatrovníka. Kdyby ano, kde byl tenhle kreten, když moje máma bojovala o naše přežití? Kde byl, když trpěla bolestmi při rakovině? Když přespávala v hospicu a já zůstávala doma samotná? Kde byl *tenkrát*?

Thompson si povzdechne. „Dobře, Ello, co kdybyste se vrátila na hodinu? S panem Royalem musím evidentně probrat ještě pár věcí.“

Royal namítne: „Všechny dokumenty jsou platné. Znáte mě a znáte i mou rodinu. Nebyl bych tu a neprobíral to s vámi, kdyby to nebyla pravda. Proč bych to jinak dělal?“

„Po světě běhá spousta úchylů,“ přisadím si jízlivě. „A ti mají dobrý důvod, proč si vymýšlet takovýhle báborky.“

Thompson mávne rukou. „Ello, to stačí. Pane Royale, tohle je velké překvapení pro nás pro všechny. Jsem si jistý, že jakmile kontaktujeme Ellinu matku, vše se vysvětlí.“

Royalovi se tohle zdržení očividně nelíbí a znovu řediteli připomene, jak významná je rodina Royalů a že Royal by nikdy nelhal. Napůl čekám, že se tu odvolá na samotného George Washingtona, po němž je pojmenovaná tahle škola. Zatímco se ti dva dohadují, vypadnu z kanceláře.

„Zajdu si na záchod, Darlene,“ zalžu jí. „Potom se vrátím na hodinu.“